

Για τον καινούργιο αλλά και τους υπόλοιπους χρόνους... (Σταμάτης Σπανουδάκης)

Categories : [ΑΝΕΠΙΚΑΙΡΑ](#)

Date : 2 Ιανουαρίου, 2019

...Θά 'θελα λίγο να μοιραστώ με εσάς, αυτά που νομίζω ότι, συμβαίνουν τα τελευταία χρόνια, στην χώρα μας. (Θα μπορούσα να πω συμβαίνουν στη γη, αλλά αισθάνομαι πολύ περισσότερο Έλληνας, παρά πολίτης της γης). Θα πω λίγα λοιπόν, για το "Ελληνικό πρόβλημα".

Ένα από τα κακά που πάθαμε σαν Έλληνες, είναι πια να μιλάμε, αλλά και να γράφουμε στο ιντερνέτ και άλλα μέσα και έτσι με τα λόγια, τις επισημάνσεις και τα παράπονά μας, να κάνουμε τον θλιβερό και εντελώς μάταιο "αγώνα" μας. Όλοι "ξέρουμε ποιος φταίει" (έκαστος βέβαια με το σενάριο που τον βολεύει ή καταλαβαίνει), "τι θά 'πρεπε νά 'χει γίνει", "πώς φτάσαμε ως εδώ" και άλλα, κουραφέξαλα.

Εν τω μεταξύ, με πολύ συγκεκριμένο σχέδιο και πρόγραμμα, όλα προχωράνε όπως "πρέπει" και κανείς μα κανείς δεν φαίνεται ικανός, να σταματήσει αυτή την πρωτόγνωρη κατρακύλα.

Ποιος είναι ο υπεύθυνος, ποιος ο κακός, ποιος ο ιθύνων νους, ποιος ο πραγματικός εχθρός; Τι κρύβεται πίσω από όσα παράλογα, ζούμε; Οι σιωνιστές, η Αμερική, η Γερμανία, οι Μασόνιοι, οι αγορές, το κεφάλαιο, οι σοσιαλιστές, οι φιλελεύθεροι, οι αριστεροί, οι δεξιοί, οι πιο αριστεροί, οι πιο δεξιοί. Και άλλοι πολλοί. Διαλέξτε. Όσο πιο πίσω και πιο βαθειά πασχίζω να πάω, τόσο χάνομαι.

Οι περιπτώσεις και οι πιθανότητες, αναρίθμητες. Τα σενάρια, ων ουκ έστιν αριθμός. Οι γνώμες, σαν τα χασμουρητά. Όλοι έχουν κι από μία. Και ο θυμός, περισσεύει.

Πάντα "μικραίνω" τα πράγματα, για να τα καταλάβω. Αλλά και για να καταλάβω,

τον εαυτό μου και τους γύρω μου. Και καταφεύγω συνήθως στους "μύθους", στα παραμύθια, στην τσάτρα πάτρα ιστορία που έμαθα, αλλά κυρίως σε εκείνη την άλλη, που χωρίς να της ζητηθεί, κυλάει στο αίμα μου. "Και παρέα με τους μύθους, ταξιδεύω στ' ανοιχτά. Γιατί ότι είναι κρυμμένο, μυστικό και μαγεμένο, αγαπάω αληθινά".

Εκεί λοιπόν, στην ζωή μου, βρήκα όλα όσα έψαχνα. Την πίστη, την αγάπη, την έμπνευση, την δύναμη κι' αυτό το ασυμβίβαστο και διαφορετικό, που δεν βλέπει ότι οι άλλοι, αλλά κάτι δικό του, άπιαστο και φαινομενικά, ανθρωπίνως αδύνατο. Με αυτά λοιπόν τα "παιδικά" εφόδια πορεύτηκα, και έτσι ακριβώς συνεχίζω. Ξέρω από καιρό επίσης, ότι **η λογική, η εξυπνάδα, η γνώση, η μόρφωση, είναι χρήσιμα όπλα, αλλά παρωχημένα και άχρηστα, όταν έχεις να κάνεις με τα μεγάλα**. Δηλαδή τη ζωή και το θάνατο. Εκεί, θες "πυρηνικά όπλα". Όχι παράλογα, όχι υπόλογα, αλλά σαφώς, υπέρλογα. Μόνο το υπέρ τον λόγον, μπορεί να εξηγήσει τα ανεξήγητα, να αγγίξει το Θεό. Κι' αυτό, το έχουμε όλοι μέσα μας. Με το που γεννιόμαστε. Αλλά **σιγά, σιγά παύουμε να το ακούμε και να το εμπιστευόμαστε**. Και πιστεύουμε σε επιστήμες, αποδείξεις, ανθρώπους, θεωρίες πολιτικές και μη, στα άστρα, στον καφέ και στου κουφού την πόρτα ...

Πάμε λοιπόν στα κατ' εμέ σίγουρα. Άλλωστε, εγώ γράφω, αυτό που διαβάζετε.

Ένας ναρκομανής που χτυπάει τη δόση του, δεν σώζεται με καλά λόγια, ευχές, απειλές ή συμβουλές. Χρειάζεται, "Άμεση δράση". Εγώ μία μόνο τέτοια ξέρω στην ζωή μου και μιλάω, από προσωπική εμπειρία. Τον Ιησού Χριστό. Μόνον αυτός μπορεί να επέμβει και να συντελέσει το θαύμα. Και ο ναρκομανής να γίνει "εν ριπή οφθαλμού" καλά. Ο κουτσός να περπατήσει, ο τυφλός να δει. Και για να γίνει αυτό χρειάζεται μόνο, **πίστη**. Πίστη παιδική, πίστη ακλόνητη. Πίστη παραμυθένια. Πίστη ερωτευμένου. Και να ζητάς, με όλη τη δύναμη της λαβωμένης και κομματιασμένης, ψυχής σου. Και τότε το θαύμα γίνεται.

Κι απ' τα τάρταρα που είσαι, μεταφέρεσαι, σε μια στιγμή, στον παράδεισο. Το ξέρω, το έζησα και πολλοί άλλοι, κοντά μου. Με μια γρήγορη λογική υπέρβαση λοιπόν και ταξιδεύοντας από το προσωπικό στο συλλογικό, θα έλεγα, ότι αυτό ακριβώς, πάει πολύ στραβά στην χώρα μας. **Χάσαμε την πίστη. Ανταλλάξαμε τον Χριστό με μπιχλιμπίδια, που τώρα μας τα παίρνουν. Ανταλλάξαμε την πίστη με ιδέες και λόγια, δηλαδή ιδεολογίες. Εξ' ορισμού δημιουργήματα του νου**, ο οποίος όμως, αδυνατεί να συλλάβει, τον δημιουργό του. Δεν είναι φτιαγμένος ο νους μας, γι' αυτό. Βοηθητικό εργαλείο είναι. Άλλωστε ποια ιδεολογία, μπορεί να πάρει σαφή θέση απέναντι, στον θάνατο; Καμία. Όλες μιλούν για το εδώ και τώρα. Άρα, είναι όλες τους για μένα, πνευματικά, φιλοσοφικά, αλλά και ουσιαστικά, άχρηστες. Κοντά στον ζωντανό Χριστό λοιπόν καθημερινά, κουβαλώντας, τις ατέλειες, τις αμαρτίες και τα λάθη μας, και γλυκά παρακαλώντας, να γίνει το δικό Του θέλημα, για τον εαυτό μας και την χώρα μας.

Μην θυμώνετε με τους πολιτικούς, τους τηλεαστέρες, τους διαπλεκόμενους και λοιπούς, πνευματικά ελάχιστους. "Δείχνουν νικητές κι είναι νικημένοι, δείχνουν ζωντανοί κι είναι πεθαμένοι" Δεν καταλαβαίνουν, δεν λυπούνται, δεν έχουν τύψεις, δεν γνωρίζουν πατρίδα.

Να θυμώνετε αντιθέτως, με τον εαυτό σας που ένα βήμα, ή μια ειλικρινής στιγμή, σας χωρίζει από την σωτηρία και την αλήθεια, που πάντα περιμένουν πλάι σας. Κάθε μέρα, ένα βηματάκι. Μια καλή σκέψη, μια καλή πράξη, ένα κλείσιμο για λίγο της τηλεόρασης για μια μικρή προσευχή, μια ευλογία για έναν εχθρό. Μικρά παιδικά βηματάκια για να βάλουμε τον εαυτό μας, στην άλλη διάσταση. Της πίστης, της χαράς, της ελπίδας και τελικά της αγάπης. Ότι τόσο δα ελάχιστο κάνει ο καθένας μας για τον εαυτό του, το κάνει τελικά, για την χώρα του. **Μόνο αν αλλάξω εγώ, αλλάζουν όλα γύρω μου.**

Ο Θεός να με συγχωρήσει, που αν και νήπιο, τολμάω, να διδάσκω.
Πείτε το ποιητική αδεία, η συνθετική παραζάλη.
Και συγχωρείστε με.

Νά 'μαστε όλοι ευλογημένοι.

(Πηγή: [facebook.com/spanoudakisstamatis](https://www.facebook.com/spanoudakisstamatis))